

НАЦИОНАЛИЗАМ

ЦРКВАТА Е БРОД ШТО ГИ СПАСУВА ЛУЃЕТО ОД ДУХОВЕН И МОРАЛЕН ПОТОП, И ГИ ОДРЖУВА НАРОДИТЕ ДА НЕ СТАНАТ БЕЗЛИЧНИ МНОЖЕСТВА, А ЛИЧНОСТИТЕ БРОЈКИ. АКО НЕ ЈА СФАТИМЕ ЦРКВАТА, ЌЕ ЈА СМЕТАМЕ ЗА НЕКАКВА ОРГАНИЗАЦИЈА ИЛИ СЛУЖБА, ШТО НЕКОГАШ СЛУЖИ НА ДРЖАВАТА, НЕКОГАШ ЈА ПОДДРЖУВА НАЦИЈАТА, НЕКОГАШ ГО ГРАДИ СОЦИЈАЛНИОТ ПОРЕДОК И ВООПШТО, ЌЕ СМЕТАМЕ ДЕКА ЦРКВАТА Е НЕКАКВА РЕЗЕРВНА ВОЈСКА КОЈАШТО ВО МИГОВИ НА НУЖДА И ОПАСНОСТ МОЖЕ ДОБРО ДА ПОСЛУЖИ, ВЛИЈАЕЈЌИ ГЛАВНО НА НАРОДНИТЕ МАСИ (М. К. К.)

ЧУДЕСНАТА НЕПРИЗНАЕНА ЗЕМЈА

Што се однесува до последните случувања во нашата Црква, ќе се обидеме не толку да изведуваме мудри или смирени заклучоци / коментари, туку да се ползуваме со делата и мислите на оние Отци на Православната Црква, коишто наоѓајќи се во слични ситуации, ги изнесувале своите размислувања на светлината на денот. Ги има многу, но овде се определивме за еден текст од отец Јован Маендорф, „Еден епископ во еден град“, како и за извадоци од книгата на Александар Шмеман, „Историскиот пат на Православието“, а коишто го допираат проблемот на т.н. православен национализам. Финалната анализа е на Влахос (Јеротеј), во текстот „Надминување на национализмот“.

Користејќи се со оваа аналогија, сакаме да укажеме на тоа дека ваквиот проблем не е исклучиво и само наш, туку е проблем на Едната, Света, Соборна и Апостолска Црква. Проблем којшто се решава внатре Црквата.

Би ставиле акцент врз два моменти од целава работа:

Прво: во однос на толку споменуваниот територијален принцип на каноните, би сакале да го поставиме прашањето: ‘Каде е Црквата?’

Второ: Со овие два чина - прво, прогласувањето на Јован за егзарх на СПЦ во Македонија, и со хиротонијата на новиот епископ, на којшто му е дадена Кумановско-полошката епархија на управување, нанесена ѝ е неправда на Македонската Православна Црква.

Се разбира, треба да постои соодветно место каде што би го вложиле ваквиот свој приговор, за да не биде според народната ‘кадија те тужи, он и те суди...’

Но, може ли портпаролот на СПЦ да ни одговори на овие две прашања:

1. Ако проблемот на нашата Црква е од политичка природа, како што велат тие, Брзова творевина, тогаш зошто ја мерат работата со два аршина, односно политички проблеми решаваат со црковни средства?

2. Како тоа признаваат епископ од Црква којшто не ја признаваат?

Сакаме да укажеме на еден многу битен момент во целата ситуација: СПЦ се искористи со една отворена рана којашто постои во ткивото на македонскиот народ: неединството и меѓусебните несогласувања коишто се појавија на патот на обновувањето на Охридската Архиепископија во лицето на МПЦ, и коишто беа повеќе од административно-формален, отколку од суштински карактер. Наместо да ни подадат рака и да ни помогнат во исцелувањето на раната, што е долготраен процес, тие со своите последни гестови уште повеќе ја продлабочија. Не ќе беа моќни, доколу некој од внатре не им ја искодошеше лозинката. По својата дефиниција, РАСКОЛ значи грев против единството на Црквата (синодот).

Дедо Јован, не успевајќи да се соочи со проблемите во нашата Црква (народ), мислеше дека ќе му биде полесно да излезе на крај со непослушните попови и со непросветениот народ, ако ја предаде својата судбина во рацете на СПЦ. Но праксата покажува дека проблеми постојат секогаш и секаде. А Православното Предавање нè учи дека подобро е да си останеме на својот крст, отколку да го смениме со некој што поради силата на околностите, ќе ни се види поубав. Во таа смисла дедо Јован, популарниот Тројански Коњ, многу вешто уфрлен во Синодот на МПЦ, само си натовари поголемо бреме на своите плешки, и самиот го испровоцира

прогонот од својата земја, удирајќи на сите свона низ екумената дека е маченик, небаре член на Ал акса. Спомна ли некој дека христијански е да се пострада за своите гревови; смерно, и по можност никој да не знае?

Како и да е, кај верниот народ веќе се чувствува збунетост, загриженост и поделеност, како последица на старата грчко-римска политика Divide et impera, по којзнае којпат успешно спроведена врз македонскиот народ. Гледано етнички, нели е можеби нашиот етос спуштен опасно под дозволеното ниво на природната човечка колебливост? Ако сме Македонци, не може да сме и нешто друго, бидејќи во синцирот на идентитетите би и го зеле местото на некоја друга алка. А нашата би останала празна. Оти, во народот може да има делби (или претопувања), бидејќи народи се многу, а Црквата е една, и како таква неделлива. Тогаш, во името на што овие групирања? Дали СПЦ штотуку рече: „Лоши сте, ќе бидете казнети!“ СПЦ е шефот што одредува кој ќе седи во магарешка клупа.

И така, низ призмата на географската природа на Евхаристијата, се прашуваме како Белградскиот егзарх ќе го дочуе гласот на народот, со оглед на територијалната оддалеченост? Еден епископ треба да е омилен кај народот. И постојано и насекаде присутен меѓу луѓето, како свој на своето. Еден епископ во еден град. А тој сега е на некој начин во улога на мисионер, само што ова не е Африка, туку Македонија, земја на којашто Грција не ѝ го признава името, Бугарија јазикот, Србија Црквата, Албанија постоењето.

Господи, биди милостив кон нас и кон целиот Твој свет!

П.С.

Ако Црквата е Собор од Личности, конкретни и живи, тогаш ова што сега го прави СПЦ не е ништо друго туку порака на нељубов, какви што со години наназад ни биле испраќани од речиси сите центри на моќ од кои сме опкружени (освен Белград - Атина, Софија, Тирана итн.), како Давид против Голијат...

НАЈНОВО Е ТОА ШТО АМЕРИКА НЕ НИ ГО ПРИЗНАВА ИЗЛЕЗОТ НА АТЛАНТСКИ ОКЕАН. И ВО ПРАВО Е, БИДЕЈЌИ НЕМА ШТО ДА НИ ПРИЗНАЕ. ИАКО ИДЕЈАТА ЗА ВАКОВ ИЗЛЕЗ НЕ Е ЛОША,

